

Francesc, el Papa de la pau

► Un dels més clars compromisos assumits pel papa Francesc és el del servei a la pau entre les nacions i en tot el món. El Sant Pare ha rebut dirigents com Angela Merkel, Vladimir Putin i François Hollande, i el proper 27 de març té previst rebre Barack Obama. El Sant Pare Francesc, amb aquest compromís, es fa clarament continuador, amb el seu propi carisma, del servei a la pau realitzat pels seus antecessors Joan XXIII, Pau VI, Joan Pau II i Benet XVI.

GLOSSA

Visita dominical

Un matrimoni, pares de quatre fills —dos adolescents i dos infants—, dedica molts diumenges a visitar el padrí de baptisme d'un dels fills. Es tracta d'una persona anciana que viu sola, amb assistència personal durant la setmana. Havia estat company de treball del pare i molt relacionat amb la família. Arriben a casa del padrí, van a missa junts, comparteixen la taula i l'àpat que prèviament preparen i, en acabat, passen la tarda junts. Una manera de viure el diumenge que ha esdevingut habitual, volguda i gens qüestionada ni pels grans ni pels petits. És una acció que tampoc interfereix ni elimina les activitats artístiques, esportives i culturals de la família, sobretot dels membres adolescents.

Aquesta relació amb el padrí té un seguit d'aspectes que cal considerar i ponderar atesa la bondat en el creixement humà i espiritual de la família i dels seus membres: el respecte i la consideració a aquells que ens han ajudat a ser amb el seu testimoni i dedicació personals; l'exercici del servei envers aquella persona que viu les limitacions que comporta la vellesa, tot oferint-li ajuda material i moral amb senzillesa, naturalitat i, sobretot, amor; fer costat en els moments de malaltia, oferir com-

panyia quan hi ha perill de caure en la solitud, ajudar a esvaïr i superar les angoixes... I el que és més important: descobrir tot el que ens pot donar la persona que viu una vellesa honorable i lúcida, vencent la temptació del desànim, després d'una llarga vida de servei als altres i de testimoniatge evangèlic. Aprenre del bagatge de l'experiència i d'una vida a la qual s'han anat afegint anys. És aquesta una acció que irradia tota la família, especialment els fills. «Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs; així reverenciars el teu Déu. Jo sóc el Senyor» (Lv 19,32).

Aprenuem, doncs, a donar confort, pau i coratge a les persones grans. És un deure de gratitud i una escola per a la vida. És un testimoni de vida cristiana. «Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist» (Ga 6,2). Perquè, quan Jesús parla d'acollir els *petits*, també parla d'aquells que, tot i ser *grans*, amb l'edat han esdevingut més *petits*, més febles i més necessitats de l'afecte i la cura que ells van dedicar als altres. Així doncs, deure, testimoni i retribució per justícia, però també per amor incondicional, com ho és l'Amor de Déu!

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Un any del Papa Francesc. La dolça i confortadora alegria d'evangelitzar

El dia 19 festa de Sant Josep va fer un any de l'inici del ministeri petrí del Papa Francesc, i els Bisbes de tot Espanya acabem d'arribar de la Visita *ad limina* al Papa, que ens ha reconfortat i animat en la nostra missió episcopal de comunió i de servei entregat. Intenses emocions i vivències que han d'anar donant fruit en els temps propers. Per això vénen al meu cor les paraules que el Cardenal Jorge Bergoglio va dir a les reunions de Cardenals prèvies a la seva elecció. Llegides ara són com un programa sintètic del que ell volia per a tota l'Església, sense imaginar que seria elegit Papa. Són molt il·luminadores si les complementem amb la seva Exhortació «*Evangelii gaudium*», els seus actes de govern, les predicacions abundants i el seu personal i exigent estil de vida.

El Papa Francesc destacà l'**evangelització**, la raó de ser de l'Església, com a raó més profunda per al qui fos elegit Papa. «La dolça i confortadora alegria d'evangelitzar» (Pau VI). L'evangelitzar com a proclamar la salvació, anunciar l'amor salvífic de Déu que per a ell és previ a l'obligació moral. Tot el discurs de Francesc s'origina entorn d'aquest punt: l'anunci de la salvació. D'aquí prové la necessitat d'acompanyar tothom. D'aquí la misericòrdia que, com sosté Bergoglio, té a veure amb l'amor i no amb la laxitud relativista (A. Puigverd).

«1. Evangelitzar suposa zel apostòlic. Evangelitzar suposa en l'Església l'atreuiment (*parresia*) de sortir de si mateixa. L'Església està cridada a sortir de si mateixa i anar cap a les perifèries, no només les geogràfiques, sinó també les perifèries existencials: les del misteri del pecat, les del dolor, les de la injustícia, les de la ignorància i "prescindència" religiosa, les del pensament, les de tota misèria.

2. Quan l'Església no surt de si mateixa per a evangelitzar, esdevé autoreferencial i llavors emmalalteix (cf. la dona encorbada sobre si mateixa de l'Evangeli). Els mals que, al llarg del temps, es donen en les institucions eclesials tenen arrel d'autoreferencialitat, una mena de narcisisme teològic. A l'Apocalipsi, Jesús diu que «*està a la porta i crida*». Evidentment el text es refereix al fet que colpeja des de fora la porta per entrar... Però penso en les vegades en què Jesús colpeja des de dins perquè el deixem sortir. L'Església autoreferencial pretén que Jesucrist resti dins seu i no el deixa sortir.

3. L'Església, quan és autoreferencial, sense adonar-se'n, creu que té llum pròpia; deixa de ser el "misteri de la lluna" i dóna lloc a aquest mal tan greu que és la mundanitat espiritual, que segons De Lubac, és el pitjor mal que pot sobrevenir a l'Església. Aquest viure per a donar-se glòria els uns als altres. Simplificant, hi ha dues imatges d'Església: l'Església evangelitzadora que surt de si mateixa, la que "escolta la Paraula de Déu religiosament i la proclama amb tota fidelitat" (*Dei Verbum religiose audiens et fidenter proclamans*), o l'Església mundana que viu en si mateixa, de si mateixa, per a si mateixa. Això ha de donar llum als possibles canvis i reformes que calgui fer per a la salvació de les ànimes.

4. Pensant en el proper Papa: ha de ser un home que, des de la contemplació de Jesucrist i des de l'adoració a Jesucrist ajudi l'Església a sortir de si mateixa cap a les perifèries existencials, que l'ajudi a ser la mare fecunda que viu de la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar.»

Quanta llum que donen les seves intuïcions, ara que el veiem actuar de Papa. Estimem el Sant Pare Francesc i siguem acollidors del seu programa pastoral.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

SANTIAGO TORREGROSA

Acompanyar i donar esperança

En Santiago Torregrosa és pare de família —té tres fills—, llicenciat en ciències religioses, guàrdia civil —durant 12 anys en l'especialitat del trànsit— i des de 2010 és el delegat episcopal de la pastoral del trànsit de Girona. A la delegació tenen un grup d'amics i familiars de víctimes d'accidents de trànsit, «amb la finalitat d'acompanyar i donar esperança».

Quines són les línies d'actuació de la delegació?

Com a delegat, tinc una doble funció: ajudar a viure l'Evangeli —com a acció pròpia, positiva i alegre de l'Església— i a afrontar les situacions greus i alarmants, com són els accidents de trànsit —combatre'ls, recordar la dimensió ètica del trànsit i crear consciència de la responsabilitat que tots tenim en compartir les vies públiques.

En què l'ajuda haver estudiat teologia?

La teologia és una recerca de Déu. També és un voler saber més sobre el nostre origen i el nostre destí. Sens dubte, aprofundir una mica en aquest saber il·limitat ajuda en la vida diària, en la realització del meu servei.

Quins valors positius fomenten?

Treballem els valors per evitar patir l'accident. Sabem que l'educació és la millor prevenció, i per això vàrem crear el Concurs d'educació vial Pere Jordà per als alumnes de primària i de secundària de la diòcesi. Dibuixen i redacten els valors que han anat desenvolupant al costat dels professors de religió. També hem coordinat un curs universitari per sensibilitzar aquests estudiants i crear una xarxa d'agents en mobilitat segura, perquè el boca-orella mostri aquests valors i s'encomanin.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Chiara Lubich y los focolares

El fomento de la comunión en la Iglesia y en el mundo es una forma de caridad. En este sentido, es muy significativa la experiencia de Chiara Lubich (1920-2008), quien fundó el Movimiento de los Focolares, compuesto por hombres y mujeres, laicos, solteros y célibes, consagrados, casados, cristianos y creyentes de diversas religiones y también no creyentes, atraídos por el ideal de un mundo unido y solidario.

Su espiritualidad está centrada en el mandamiento nuevo de Jesús: «Amaos los unos a los otros como yo os he amado». «Que todos sean una sola cosa» (Jn 15,12 y 17,21). De aquí brotaron la escucha, la hermandad, la benevolencia, la comprensión afectuosa de las razones de los otros, el diálogo como testimonio de la actitud cristiana.

Desarrolló Chiara Lubich un empeño constante por la comunión en la Iglesia, por el diálogo ecuménico y por la hermandad entre los pueblos, tres frutos trascendentales del amor a Dios y entre los hermanos.

El concepto de comunión constituye una realidad primordial en la vida del cristianismo, una expresión sensible del amor divino y del amor cristiano. La eucaristía consiste en la comunión con Dios y entre los hermanos y es la fuente de las obras que expresan esta doble forma de comunión.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

El egoísmo causa infelicidad

Un autor pregunta: «Según tu manera de ver y de pensar, ¿quién es un egoísta? ¿Quién te parece que es una persona egoísta?» Y responde: «El egoísta es quien no piensa nunca en los demás. Sólo piensa en sí mismo. En su propio "yo". Y en nadie más.»

- El egoísta utiliza a las personas sólo para su provecho.
- El egoísta exige siempre, como si todos le debieran algo.
- El egoísta suele vivir desquiciado en la vida y en el amor.
- El egoísta vive entre la soledad y la amargura.
- El egoísta es capaz de mentir, de hacer daño si se tercia.
- El egoísta no vive contento. No es feliz. Ni sabe hacer feliz a nadie. Sólo vive para sí mismo.

Concepción Arenal escribía: «Quien no piensa más que en sí mismo, no es querido por nadie. Y quien no es querido por nadie, acaba por ser infeliz.»

Viviríamos mejor, incluso ganaríamos en salud —según dicen los médicos del cuerpo y del espíritu, que «curan»—, si supiéramos liberarnos de nuestros egoísmos, soberbias, ambiciones, avaricias..., si pensáramos menos en nosotros mismos y un poquito más en los demás.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El papa Francisco a nuestra puerta

«Me presento a la puerta de su casa», dice el Papa, en una carta dirigida a cada familia mientras contempla la de Nazaret.

¿No se encuentra en esta frase un método para prepararnos y sentir con el próximo Sínodo de los Obispos del mes de octubre sobre «Los retos pastorales de la familia en el contexto de la evangelización»?

El Papa habla con afecto —«queridas familias»—; con sencillez —«me presento»—; y con humildad —«estoy a la puerta». ¿De dónde?, «de su casa», de algo vital para usted: de su hogar. En cada puerta ofrece: «Esta Asamblea Sinodal está dedicada de modo especial a ustedes». Este encuentro importante «para todo el pueblo de Dios» se dedica a ustedes, «a su vocación y misión en la Iglesia y en la sociedad, a los problemas de los matrimonios, de la vida familiar, de la educación de los hijos, y a la tarea de las familias en la misión de la Iglesia». Y, a la puerta, el Papa pide como necesaria contribución «el apoyo de la oración...: invoquen con insistencia al Espíritu Santo».

Afecto, sencillez, humildad, servicio, profundidad, oración: bagaje educativo que nos impele a situarnos con responsabilidad en este momento de la Iglesia.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 24. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen màrtir; santa Caterina de Suècia, verge, filla de santa Brígida.
- 25. □ Dimarts** [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Nazaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.
- 26. ■ Dimecres** [Dt 4,1,5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.
- 27. ■ Dijous** [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.
- 28. ■ Divendres** [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.
- 29. ■ Dissabte** [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.
- 30. ■ † Diumenge vinent**, IV de Quaresma (lit. hores 4a. setm.) [1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu donarà un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure». Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo; / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua». Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada». Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'heu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?»; Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem». Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messias, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messias sóc jo, que parlo amb tu.»

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, torturado por la sed, murmuró contra Moisés: «¿Nos has hecho salir de Egipto para hacernos morir de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?» Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Poco falta para que me apedreen.» Respondió el Señor a Moisés: «Preséntate al pueblo llevando contigo algunos de los ancianos de Israel; lleva también en tu mano el cayado con que golpeaste el río, y vete, que allí estaré yo ante ti, sobre la peña, en Horeb; golpearás la peña, y saldrá de ella agua para que beba el pueblo.» Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y puso por nombre a aquel lugar Masá y Meribá, por la reyerta de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está o no está el Señor en medio de nosotros?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-2.5-8)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos: y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atreviera uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros.

▶ Lectura del Santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42)

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el manantial de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber.» Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» Porque los judíos no se tratan con los samaritanos. Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.» La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?» Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.» La mujer le dice: «Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.» Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros dais culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieren dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.» La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo.» Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»

COMENTARI

Jesús, un jueu

Com en altres diàlegs de Jesús en l'Evangeli de Joan (Nicodem, el discurs del pa, les germanes de Llätzer), el diàleg de Jesús amb la dona samaritana és una peça literària d'una densitat poc comuna. Hi tenim múltiples temes d'un cert gruix. L'aigua viva; Jesús i Jacob; Jesús, un profeta (o «el» profeta?); el lloc d'adorar Déu; el Messias que ha de venir. El resultat és la fe de molts samaritans, una dada que el llibre dels Fets dels apòstols confirmarà (Ac 8). Escollim dos temes:

Jesús, un jueu (4,9). L'Evangeli de Joan fa al·lusions importants a la condició humana de Jesús: per exemple, «aquí teniu l'home» (Jn 19,5); «tu sent com ets un home et fas

a tu mateix Déu» (10,33; cf. 8,40; 9,11). Tanmateix, sembla que no podem negar que l'accent de l'Evangeli de Joan està més en la inusitada pertinença de Jesús a l'àmbit de Déu (Jn 1,1-2; 8,24; 8,58; 13,19; 20,28).

Ara bé, en el text d'avui queda molt clar que Jesús és un jueu (malgrat que sigui de Natzaret, cf. 1,45-46). Més encara, la filiació jueva de Jesús serà clau en la seva condemna a mort. El text d'avui subratlla endemés que «la salvació, la plenitud a què estem tots cridats, ve dels jueus» (4,22; cf. 3,16-18). El paper del judaisme de cara a «creure en Jesús» és una dada cabdal de l'Evangeli de Joan. Tenim present i valorem positivament que Jesús continua sent un jueu i que nosaltres som fills del judaisme de Jesús?

L'aigua viva és un tema molt important en l'Evangeli de Joan. Recordem que l'aigua apareix, de diverses formes, en tots els capítols narratius de l'Evangeli de Joan (Jn 1-12). Ara bé, la fórmula d'avui és colpidora: «L'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'aigua que brolla per a la vida eterna.»

Convé afegir aquí un text de l'Evangeli de Joan que parla directament d'aquesta aigua: «Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no hi era l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,38-39; cf. 19,30 i 19,31-37). El baptisme de Jesús en l'Evangeli de Joan és el baptisme en l'aigua i l'Esperit (cf. 3,3-8).

Pregària de Taizé a Balaguer

El grup de pregària de Taizé i la Delegació de Joventut van ser els organitzadors de la pregària d'una trentena de joves de la diòcesi d'Urgell, que es va dur a terme el vespre del 28 de febrer, a la capella de Sant Domènec de Balaguer. Els joves, amb sentit de comunió i recolliment, pregaren amb la lectura de textos bíblics, feren unes estones de silenci i cantaren acompanyats per un excel·lent grup de guitarras, format per alguns nois i noies de la colla Txt. En acabar el moment de pregària compartiren experiències amb un ressope que oferí la Parròquia de Balaguer.

Marxa a peu a Montserrat, els propers 28 al 30 de març

La Marxa a Montserrat arribarà a la seva 27a edició i començarà el proper divendres 28 de març, acollint i portant els pelegrins d'Urgell fins als peus de la Moreneta. Les inscripcions són obertes: a través de la pàgina web www.bisbat.org.

Poden participar-hi joves menors de 18 anys amb l'autorització dels pares o tutors i no hi ha límit d'edat... Hi han participants històrics que segueixen gaudint de la trobada de germanor i companyonia. És prevista la sortida el divendres a les 16 h des de Guissona, però també es pot partir des de Sant Ramon el dissabte a les 7 h. El preu de la marxa és de 50 euros i el dinar de diumenge i tot l'aviuallament és inclòs. S'ha de dur equipament per a caminar i dormir.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Visita ad Limina de l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric i trobada amb el Sant Pare

L'Arquebisbe d'Urgell ha portat a terme la visita *ad Limina Apostolorum* juntament amb els bisbes catalans i espanyols des del 3 de març i fins al 8 de març. El Papa Francesc va rebre tots els bisbes espanyols el dia 3 de març i els va demanar que no estalviïn «esforços per obrir nous camins a l'Evangeli, que arribin al cor de tots, perquè descobreixin el que ja ha fet niu en el seu interior: Crist com a amic i germà». El Papa els exhortà també a «posar les vostres Esglésies en un veritable estat de missió permanent, per trucar a qui s'ha allunyat i enfortir la fe, especialment dels infants», amb una especial referència al procés d'iniciació cristiana. Va fer esment al matrimoni i a l'acompanyament de les famílies així com al desvetllament de les vocacions on, en paraules de Francesc, el bisbe «ha de posar en el seu cor com a absolutament prioritari». Va recordar «l'amor i el servei als pobres» i el servei que presta Càritas i altres obres benèfiques de l'Església. També els va animar a posar-se «al capdavant de la renovació espiritual i missionera de les vostres Esglésies particulars, com a germans i pastors dels vostres fidels, i també dels que no ho són, o ho han oblidat».

A més de la trobada general amb el Papa Francesc, l'Arquebisbe Joan-Enric i els bisbes catalans es van reunir amb ell el divendres 7 de març. Mons. Joan-Enric Vives va obsequiar-lo en nom del Principat d'Andorra, amb una talla de la Mare de Déu de Meritxell serigrafada pels interns de la presó de La Comella. El Sant Pare va rebre amb sensibilitat la talla i va tenir un gran record pels interns de La Comella, a més de fer la benedicció pel Principat i la Diòcesi. Els bisbes també van visitar els diversos dicasteris de la Cúria Romana.

Al llarg de la setmana, van celebrar l'Eucaristia a la Basílica de Sant Pere del Vaticà, davant del sepulcre de l'apòstol; el Dimecres de Cendra, a Santa Sabina, també pregaren a la Basílica de Sant Bartomeu a l'illa Tiberina, on van lliurar les relíquies dels màrtirs de la persecució religiosa als anys trenta a Catalunya, i també van participar en la celebració eucarística a Sant Pau. Van concelebrar missa a Sant Sebastià a les Catacumbes.

Classe de Religió? Ara, tu tries!

L'assignatura de Religió catòlica, és una resposta a les inquietuds de mares i pares que volen una oportunitat per a què els seus fills aprenguin a l'escola allò que dóna sentit i consistència a la vida. Per aprendre a respectar el medi ambient i tenir cura del món que Déu ha posat a les nostres mans. Per comprendre i viure la solidaritat com un valor que es fonamenta en l'amor als altres. Per entendre la nostra cultura i les nostres tradicions, amb profundes arrels cristianes. Per apropar-nos als continguts de la fe amb rigor acadèmic, amb sentit crític i oberts al diàleg. Els valors fonamentals de l'assignatura de Religió catòlica són els més importants per a nosaltres. Aquests valors afecten tots els àmbits de la nostra vida: a casa, a l'escola, al carrer... És així que l'oferta i la presència normal de l'ensenyament religiós a l'escola no hauria de ser una qüestió ideològica, sinó un dret fonamental dels pares, de cara a l'educació integral dels seus fills.

La classe de Religió catòlica ofereix als alumnes que ho vulguin,

—una formació integral que pugui donar sentit global i ple al fet de viure

—el coneixement de Jesucrist i de l'Església presentat de forma ordenada i raonada i amb rigor pedagògic

—referents i criteris morals de transcendència que ajuden a actuar responsablement encara que un hagi de nedar contra corrent

—valoració acurada de les altres religions i diàleg obert entre cultures i religions diverses.

Ara és el moment d'apuntar els teus fills a la classe de Religió. Ara, tu tries!

Mn. Pepe Chisvert
Delegat d'Ensenyament
Bisbat d'Urgell

Per accedir a tot l'article publicat a la revista Església d'Urgell

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

Reconciliar-se amb el passat (i 3)

La pau amb la consciència es malbarata quan s'ha transgredit l'ordre, el sentit del deure, quan s'ha incorregut en una exageració, en una *hybris*, com deien els grecs. La *hybris* consisteix en passar-se de la ratlla, en extralimitar-se i això era, segons els grecs, castigat pels déus. La pau de consciència es tradueix també en l'obrar i en el produir. Quan, en canvi, no hi ha pau en el dedins, es tendeix a cercar un cap de turc, algun boc expiatori que pugui canalitzar el malestar i a qui imputar la raó del desassossec.

Per evitar aquesta desmesura que genera malestar en la consciència, cal aprendre a adonar-se de les pròpies limitacions. També cal aprendre a acon-

tentar-se amb allò que és suficient. Aquest és el secret per a ser ric, fins i tot essent pobre. Contràriament, hi ha qui viu, permanentment, en pobresa tot i estar envoltat de riqueses, perquè sempre vol més i no posa fre al desig.

Hi ha una desproporció entre les nostres aspiracions i les nostres capacitats reals. Aquest és un dels motius del desassossec, de la lluita interior. Molt habitualment, volem el que no tenim i quan ho tenim, ens sembla poc i, de nou, desitgem el que encara no posseïm. Aspirem a guanyar la medalla d'or en la carrera o el primer premi en el concurs de cant, sense adonar-nos de la debilitat de les pròpies cames o de la mala oïda que ens incapacita per a aquestes activitats. En canvi, disposem de capacitats que no hem desenrotllat i que han aca-

bat atrofiat-se. Massa sovint, no aspirem al que podem i, en canvi, anhelem ésser o tenir el que no podem. Ambdues frustracions es corregeixen si ens adonem de la pròpia limitació. Aquest sentit del límit és una de les claus per acceptar la pau amb un mateix.

En definitiva, el camí és trobar-se, per després oblidar-se i, en oblidar-se, fer-se transparents a tot el que existeix. Reconciliar-se amb la pròpia història, fer un ús adequat del llenguatge i tenir la consciència tranquil·la: heus aquí tres factors determinants per edificar la pau interior.

Dr. Francesc Torralba
Director de la Càtedra de Pensament Cristià
del Bisbat d'Urgell